

Arrest

nr. 122 035 van 1 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2008 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 augustus 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 december 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. X van 19 maart 2010 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Inmiddels werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2009, op 21 januari 2010, ontvankelijk verklaard.

Op 23 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. X van 31 mei 2013 werd de bestreden beslissing vernietigd.

Inmiddels dienden verzoekers op 7 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 december 2012 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in.

Op 18 februari 2013 werd hun voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 20 februari 2013 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 23 februari 2013 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 juni 2013, bij arrest nr. 104 362, vernietigde de Raad de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 5 december 2012.

Op 18 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële en de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de toegankelijkheid van de medische behandeling dient na te gaan in het land van herkomst en hieromtrent een advies dient te geven. Volgens verzoekers is dit toegankelijkheidsonderzoek niet gebeurd. Verzoekers stellen dat de Raad in zijn arrest nr. X van 31 mei 2013 reeds had opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer niets motiveerde aangaande het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf en dat de beslissing om deze redenen werd vernietigd. Verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer weer louter voorhoudt dat de medische aandoeningen geen directe bedreiging inhouden voor het leven van verzoekster. Zij menen dat verweerder een voorwaarde aan de wet toevoegt doordat nergens in de wet wordt gesteld dat er een direct levensgevaar moet zijn. Er dient louter een reëel risico te zijn voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen volgens hen wel het geval is. Ze vervolgen dat de fysieke en de psychische integriteit van verzoekster wel in het gedrang zal komen indien zij geen verdere behandeling in België ondergaat en terug dient te keren naar Tsjetsjenië. Verder stellen verzoekers dat er ook een gevaar is van een schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoekster voor haar PTSS geen verdere behandeling zal krijgen in België. Zij verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM. Zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer louter oog heeft gehad voor het levensbedreigend karakter van de ziekte doch dat een onderzoek naar een mogelijke schending van

artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor het leven van de betrokkene. Ze stippen aan dat verzoekster in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging waaraan medische attesten werden gevoegd van haar psychiater heeft aangetoond in welke nefaste situatie de gezondheidszorg zich in het land van herkomst bevindt en welke desastreuze gevolgen zulks heeft op de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst. Ze wijzen er op dat de behandelende psychiater in zijn attest van 15 augustus 2012 heeft geschreven dat een verderzetting van haar actuele behandeling in de huidige vorm noodzakelijk is. Zij begrijpen dan ook niet hoe de ambtenaar-geneesheer tot zijn advies is komen. Hij heeft verzoekster nooit onderzocht terwijl verzoekster reeds vele jaren in behandeling was bij haar psychiater. De ambtenaar-geneesheer gaat loodrecht in tegen de duidelijke vaststellingen van de behandelende psychiater. Zo stelde de psychiater ook nog dat indien verzoekster diende terug te keren naar Tsjetsjenië er een GAF-score van 40 à 50 % wordt voorzien, terwijl deze thans 65% bedraagt. Verzoekers menen dat hieruit voldoende blijkt dat de psychische integriteit van verzoekster in het gedrang zal komen als ze geen verdere behandeling in België kan ondergaan. Het risico is dus geenszins minimaal.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 [...]

§2 [...]

§3 [...]

§4 [...]

§5 [...]

§6 [...]

§7 [...]”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste

mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer de volgende analyse:

“Uit het medisch dossier blijkt niet dat de PTSD met depressie en angst een directe bedreiging betekenen voor het leven van betrokkene. Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is. Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte noch van een kritieke gezondheidstoestand. Het eventuele risico op suicide is hypothetisch en inherent aan vele psychische syndromen. Dit risico lijkt mij bij betrokkene niet hoger dan het gemiddelde aangezien zij in het verleden geen wanhoopsdaden beging noch ermee dreigde en ook nooit werd gehospitaliseerd. Er worden geen acute periodes beschreven. Volgens de psychiater is de nabijheid van een ziekenhuis dan ook niet vereist.

Het risico dat het stopzetten van de behandeling zou leiden tot een levensbedreigende situatie of zou raken aan de fysieke integriteit van betrokkene is minimaal.”

Na deze analyse concludeert de ambtenaar-geneesheer als volgt:

“Na analyse van alle medische elementen, besluit ik:

Uit de beschikbare gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit een medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.”

In casu blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer en meer bepaald uit zijn analyse dat hij de eerste voorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft onderzocht. Hij heeft echter nagelaten om de tweede voorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op een concrete manier te onderzoeken en dit niettegenstaande hij zelf in zijn advies stelt *“analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis met een depressie die evolueerde naar dysthymie (=psychisch onwelbevinden). Betrokkene krijgt psychotherapie en consulteerde een psychiater. Ze neemt Sipralaxa (= escitalopram = antidepressivum). De behandeling zou enkele jaren kunnen duren. Ze werd opgestart in 2009, dus betrokkene is al vier jaar in behandeling).”* Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont aan dat uit het door verzoekster neergelegde medisch attest van 21 juni 2013 blijkt dat ze niet enkel Sipralaxa inneemt, zoals bevestigd door de ambtenaar-geneesheer, doch ook Quatiaprime (= antipsychoticum). Verder wordt aangegeven dat ze twee tot drie keer per maand psychologische begeleiding krijgt van een psychologe en dat ze dient opgevolgd te worden door een psychiater, huisarts en psycholoog. Er wordt aangegeven dat zonder therapie er een toename zal zijn van de symptomen van PTSS en voornamelijk angst en dat de depressie kan evolueren naar een prangende depressie met suicidaire neiging. De analyse gemaakt door de ambtenaar-geneesheer heeft enkel betrekking op een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster.

Wat betreft de tweede voorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer en meer bepaald uit zijn conclusie dat hij deze tweede voorwaarde koppelt aan de eerste voorwaarde nu hij geen enkel concreet onderzoek heeft gedaan naar de tweede voorwaarde in zijn analyse.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU